

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci
žalobce: P.T., nar. ..., ..., *zastoupeného: Mgr. Jaroslav Topol, advokát, Na Zlatnici 301/2, 140 00 Praha 4*, proti **žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje**, IČ 70890366, Škroupova 18, 306 13 Plzeň, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne **14.06.2016** č.j. **DSH/5463/16**,

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhá zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Horažďovice, odboru správního, ze dne 18.3.2016, č.j. MH/04043/2016, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1. zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o silničním provozu**“), pro porušení § 7 odst. 1 písm. c) téhož zákona, za což mu byla uložena pokuta 1.600,-Kč a náhrada nákladů řízení 1.000,-Kč.

Podle žalobce správní orgán nesprávně zhodnotil provedené svědecké výpovědi, které byly nekonkrétní. Žalovaný tvrdil, že svědek viděl žalobce telefonovat skrze čelní sklo

vozidla žalobce, což však ze svědeckých výpovědí nevyplývá. Policisté dále nezjistili totožnost svědků, kteří se na místě nacházeli. Svědek Š. nebyl podle žalobce věrohodný, neboť se s ním žalobce zná, mají osobní spory a toto svědek částečně přiznal tvrzením, že žalobce zná. Podle žalobce k podjatosti se nevede žádné dokazování, tedy žalobci není zřejmé, co by kromě tvrzení měl předkládat. Policista ani žalobcem tvrzené skutečnosti nepopřel. Svědecká výpověď byla podle žalobce zjevně nepravdivá v tom směru, že svědek tvrdil, že údajné protiprávní jednání pozoroval 5s, avšak z videozáznamu vyplývá, že jednání pozoroval pouze 2s. Svědecká výpověď může postačovat k prokázání přestupku, avšak přiložený videozáznam podle žalobce prokazoval právě nepravdivost svědecké výpovědi. Verze policistů a obviněného se rozcházela a za této situace správní orgán nevyslechl další přímé svědky, ač věděl, že se minimálně dva přímí svědci na místě nacházeli. Dle žalovaného nebyla známa jejich totožnost, nicméně tato skutečnost podle žalobce nemůže být kladena k jeho tíži. Žalobce měl za to, že neměl povinnost jejich totožnost sdělovat, ale měl přesto právo na jejich slyšení. Žalobce zastává názor, že žalovaný nemohl řízení rozhodnout dříve, než žalobce vyzval ke sdělení totožnosti svědků. Rovněž je podle žalobce nezákonné vydat rozhodnutí při absenci údajů o bodovém postihu.

Ve vyjádření žalovaného k žalobě se konstatuje, že nezjištění totožnosti svědků nezakládá automaticky nevěrohodnost policistů, přičemž sám žalobce do vyjádření k podkladům rozhodnutí i do odvolání uváděl, že výslech těchto svědků považuje za nadbytečný. Sdělovat jejich totožnost nebude, neboť nechce rušit jejich soukromí. Žalovaný odmítl i námitku žalobce, že je nutno hledět na výpovědi policistů i na oznámení přestupku, při existujících rozporech mezi výpověďmi svědků a výpovědí žalobce, jako na nevěrohodné pouze z toho důvodu, že policisté nezjistili totožnost svědků. Svědek Š. uvedl, že nemá vztah k žalobci. Žalobce zná pouze od vidění. Pokud jde o sankci bodového hodnocení, tato není druhem sankce dle zákona o přestupcích. Není ukládána samotným rozhodnutím o přestupku, a proto není ani uvedena v jeho výroku. Dle Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) se jedná o administrativní trest sui generis, ohledně něhož nemá správní orgán možnost správní úvahy, nastává ze zákona právní mocí rozhodnutí, přičemž správní orgán, který jej zaznamenává, tedy registr řidičů, nemusí být totožný se správním orgánem rozhodujícím o přestupku.

Součástí správního spisu je oznámení o přestupku, podle kterého žalobce dne 4.12.2015 ve 14:20 hod. jel v Horažďovicích v ulici Ševčíkova, proti ul. Strakonické, s vozidlem RZ ... Škoda Superb a při jízdě držel hovorové zařízení. Žalobce se odmítl do oznámení vyjádřit i podepsat ho. Stejně skutečnosti vyplývají i z úředního záznamu Policie České republiky (dále jen „PČR“). Dále je zde videozáznam z policejního vozidla, z něž je pořízen snímek zachycující situaci, kdy vozidlo žalobce jede okolo vozidla policejního, přičemž je vidět bočním předním okénkem do vozidla žalobce. Jednání dne 7.3.2016 se žalobce ani jeho zmocněnec nezúčastnili, omluvili se z jednání. Při tomto jednání byli vyslechnuti zakročující policisté.

Policista S.Š. uvedl, že viděl žalobce v době řešení přestupku poprvé. Když vyjížděli ze služebního parkoviště v ulici Ševčíkova, zleva před jejich vozidlo vjelo vozidlo Škoda Superb, jehož řidič držel v pravé ruce hovorové zařízení. Následně byl zastaven v ulici Ledecká naproti hasičské zbrojnici. Tento svědek byl řidičem služebního vozidla. Podle něho

hovorové zařízení bylo jasně vidět, žalobce jej měl přiložené k uchu a hovořil do něj. Šlo o vzdálenost cca 3 m. Pozorovací úhel toto umožňoval shlédnout velmi dobře, přestože ve vozidle byl spolujezdec. Spolujezdec nepřekrýval pohled na mobilní telefon u hlavy. Z dálky vypadal jako i-phone, byl to větší přístroj držený celou dlaní, a to v pravé ruce u pravého ucha. Protiprávní jednání svědek sledoval zhruba 5s. Jak se za obviněným rozjeli, ve zpětném zrcátku si jich zřejmě všiml a telefon dal od ucha dolů. Jeli za ním cca 400 m. Řidiče ztotožnili dle předložených dokladů. Svědek si nevzpomínal, že by následně mobilní telefon při kontrole viděl, ani nepožadovali po žalobci, aby ho předložil. Viditelnost vozidla nebyla nijak snížena. Ve vozidle byly další osoby, ale nebyl důvod je ztotožňovat. Žalobce se na místě kontroly usmíval, řekl, že netelefonoval a že se určitě spletli. Tento svědek projednával s žalobcem přestupek.

Svědka M.Š. uvedl, že zná žalobce pouze od vidění. Rovněž potvrdil, že jako spolujezdec při výjezdu z parkoviště ve směru z náměstí ulicí Ševčíkova viděl, jak projíždí žalobce ve vozidle Škoda Superb a drží u ucha telefonní přístroj. Z důvodu hustého provozu bylo vozidlo zastaveno až v Loretské ulici. Tento svědek potvrdil, že telefonní přístroj byl bílé barvy a velmi dobře vidět, zhruba na 3 m, skrz boční okénko vozidla žalobce, přičemž ve výhledu osoba spolujezdce nebránila. Rovněž podle tohoto svědka byl mobilní telefon bílé barvy a větší velikosti držený žalobcem v pravé ruce a u pravého ucha, což bylo pozorováno delší dobu, cca. 5s, protože vozidlo se pohybovalo menší rychlostí při vjezdu do křižovatky. Poté, co se zařadili za jeho vozidlo, žalobce hovor ukončil a telefonní přístroj položil. Celou dobu měli žalobce na dohled. Podle svědka při projednávání přestupku šel žalobce za zadní část vozidla a telefonoval svému známému.

Správní orgán I. stupně uznal žalobce vinným z přestupku, přičemž zkonstatoval ke svědeckým výpovědím policistů, že jelikož při výkonu povolání jsou pod služební přísahou, nemají na bezdůvodném poškození žalobce žádný zájem a vyloučili jakoukoliv osobní vazbu k žalobci, hodnotí jejich výpovědi jako věrohodné. Během řízení nevznikly žádné pochybnosti o nestrannosti svědků, ani jeden ze svědků v minulosti žalobce neviděl, svědecké výpovědi v důležitých bodech vzájemně korespondují, nebyly shledány žádné rozpory, odpovídají také oznámení o přestupku a videozáznamu, a je na ně proto nahlíženo jako na věrohodné. Z těchto svědeckých výpovědí vyplynulo, že žalobce se jednání popsaného ve výroku rozhodnutí dopustil. Z videozáznamu podle správního orgánu I. stupně vyplývá, že služební vozidlo vyjíždí na parkovišti naproti budově Policie ČR, Obvodní oddělení Horažďovice, v ulici Ševčíkova č.p. 496, kde následně zaparkuje. V čase 8:07 hod na videozáznamu přijíždí z centra obce ve směru ke křižovatce ulic Ševčíkova a Strakonická osobní vozidlo Škoda Octavia RZ ..., za nímž odjíždí policejní hlídka až do ulice Loretská, kde je vozidlo zastaveno. Z fotografie zachycující vozidlo, jak projíždí ulicí Ševčíkova ve směru z centra obce, je zřejmé, že na fotografii je zachycena přední část vozidla s detailem řidiče.

Po vydání prvostupňového rozhodnutí se žalobce k věci písemně vyjádřil podáním ze dne 22.3.2016 a následně podal obsahově shodné odvolání. Zde uváděl, že svědka Š. moc dobře znal, měl s ním několikrát osobní problém a považuje ho za nekompetentního k jakémukoliv typu práce u policie, což mu také několikrát sdělil. Telefon nedejhl, ale policistům ukazoval prostředníček, protože mu nedali přednost, což je zřejmé i na videu.

Falešné obvinění je podle žalobce pouze odplata policistů. Na videu je také podle žalobce patrné nerespektování dopravní značky „Stop“ bez zapnutých výstražných světel policistů. Rovněž tito pochybili, když bezdůvodně neztotožnili žalobcovy spolujedoucí, přestože jde o přímé svědky. Policisté tak nezajistili jediný důkaz. Pokud by telefon žalobce na místě ohledali, zjistili by, že nikdy nevlastnil telefon bílé barvy, ale že je vlastníkem černého i-phonu. Policisté podle žalobce lhali, když tvrdili, že jasně viděli držet žalobce v ruce telefon, neboť na videu nic takového není vidět, přestože žalobce projel přímo před kamerou. Výhledu brání odlesk na oknech vozidla a jeho spolujezdec. Žalobce má za to, že pozorování policistů nejsou reálně uskutečnitelná a navrhl vyšetřovací pokus za obdobných podmínek. Podle žalobce je lživé tvrzení, že by mohli vidět do vozidla 5s, když z videozáznamu lze dovodit, že policisté měli výhled do vozidla přes boční okno tak do dvou desetin vteřiny. Žalobce navrhl ohledání mobilního telefonu za účelem prokázání, že se nejedná o bílý telefon. Rovněž žalobce navrhl vyslechnout jako svědky osoby, které s ním jely ve vozidle, přičemž uvedl, že jejich totožnost je žalobci známa, nicméně má za to, že tento důkaz je do jisté míry nadbytečný, neboť řízení nemělo být podle jeho názoru vůbec zahájeno. Vzhledem k zásadě hospodárnosti správy by provedení tohoto důkazu přineslo zbytečné náklady. Pokud však správní orgán dospěl k závěru, že řízení mělo být vedeno dál, poskytne žalobce osobní údaje svědků správnímu orgánu až na jeho výzvu a do té doby bude šetřit jejich soukromí. K tomu žalobce předložil fotografie pořízené z videozáznamu zachycující průjezd vozidla žalobce okolo policejního vozidla.

V žalobou napadeném rozhodnutí žalovaný uvedl, že vzhledem k tomu, že jsou vyjádření došlo správnímu orgánu až po vydání prvostupňového rozhodnutí a obsah vyjádření a odvolání jsou obsahově totožné, vypořádal se s tímto žalovaný jako s celkem. Žalovaný poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) č.j. 1As 64/2008-42 ze dne 24.10.2008, podle něhož k prokázání přestupku, k jehož zjištění není potřeba zvláštní odborné znalosti či zvláštního zařízení, postačuje svědecká výpověď. V dané věci byl sice pořízen videozáznam, ten však s ohledem na svou kvalitu, kdy není jednoznačně patrné, že žalobce drží za jízdy mobilní telefon, může sloužit pouze k orientaci v průběhu jízdy. Skutečnost, že žalobce za jízdy telefonoval, je prokazována svědeckými výpověďmi policistů a tyto výpovědi jsou stěžejní. NSS vyslovil v rozsudku č.j. 7As 102/2010-86 ze dne 22.7.2011 požadavek na vysokou míru určitosti výpovědi policistů, když uvedl, že u tak obtížně zachytitelného jednání, jako je držení mobilního telefonu řidičem, je otázka přesvědčivosti důkazů klíčová. Proto je úkolem správních orgánů důkladně zhodnotit, zda měli policisté vůbec možnost spatřit spáchání přestupku. Míra věrohodnosti jejich výpovědí by byla vysoká například v případě, kdy policisté přesně popsali mobilní telefon uvedením typu, barvy, designu apod. Žalovaný poukázal na rozsudek NSS č.j. 4As 19/2007-114 ze dne 27.9.2007, podle něhož lze policistu považovat za věrohodného a nezávislého svědka, pokud nevzniknou pochybnosti jeho nepodjatosti. Ze spisu nevyplývá, že by svědci policisté byli v jakémkoliv vztahu k žalobci, či k projednávané věci, a že by proto měli mít zájem na výsledku řízení. Proto žalovaný hledí na svědky jako na nezávislé a hodnotí jejich výpovědi jako věrohodné. Na rozdíl od policistů má žalobce motiv věc prezentovat tak, jak činí. Žalovaný nemá důvod zpochybňovat policisty uváděné skutečnosti zjištěné při výkonu služby a na výpovědi, které v důležitých bodech spolu navzájem korespondují, nahlíží jako na věrohodné, přičemž jediným podnětem k silniční kontrole žalobce bylo právě držení telefonního přístroje za jízdy v ruce. Námitka žalobce o podjatosti policisty Š. zůstává v rovině ničím nepodloženého

subjektivního tvrzení. Ze svědecké výpovědi ani ze spisu nevyplývá podezření, že by tento svědek vůči žalobci postupoval nestandardně s úmyslem jej poškodit, jak tvrdí žalobce, falešným obviněním. Druhým podstatným kritériem je kvalita svědeckých výpovědí, která musí vedle věrohodnosti výpovědi vykazovat určitou míru určitosti. Žalovaný má za to, že svědecké výpovědi této míry určitosti bezesporu dosahují, jsou vzájemně konzistentní, v klíčových bodech činí ucelený důkazní řetězec. Vyplývá z nich, že oba policisté ze shodného pozorovacího úhlu pozorovali žalobce ze vzdálenosti cca 3 m po dobu cca. 5s. Oba policisté uvádějí, že jsou si naprosto jisti, že žalobce držel za jízdy v pravé ruce u pravého ucha telefonní přístroj. Policista Š. uvedl, že se jednalo o větší přístroj, zdálky vypadající jako i-phone. Podle policisty Š. se jednalo o větší telefonní přístroj bílé barvy. Podle obou policistů poté, co se za žalobcem rozjeli, žalobce telefonní hovor ukončil a telefon odložil. Tvrzení, že namísto toho zvedal na policisty prostředníček, bylo podle žalovaného bezpečně vyvráceno provedenými důkazy korespondujícími s oznámením přestupku. Nebylo povinností policistů telefonní přístroj ohledávat. Není jisté, že by byl ze strany žalobce ke kontrole předložen stejný přístroj, který držel za jízdy v ruce. Žalobcem navržené provedení důkazu ohledáním telefonního přístroje je zcela nadbytečné ze zcela stejného důvodu, neboť nelze s odstupem času považovat za prokázané, že byl ohledán tentýž přístroj. K návrhu na výslech spolujezdců žalovaný uvádí, že policisté nepovažovali za potřebné jeho spolujezdce ztotožňovat, což nezpochybňuje právo žalobce dosáhnout předvolání a výslech svědků ve svůj prospěch. Pokud tak žalobce hodlá činit, je povinen na podporu svého tvrzení označit důkazy a tyto z logiky i specifikovat, aby byly proveditelné. Žalobce však totožnost svědků neuvádí a zároveň uvádí, že výslech považuje za nadbytečný a jejich totožnost hodlá sdělit až na případnou výzvu správního orgánu. K tomu žalovaný uvádí, že správní orgán I. stupně zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a další dokazování považoval za nadbytečné. Teprve v odvolání, resp. pozdě učiněném vyjádření k podkladům rozhodnutí žalobce přichází s variantou, že místo držení mobilního telefonu ukazoval na policisty vztyčený prostředníček. Pokud navrhuje žalobce výslechy svědků, bylo v jeho zájmu totožnost bez dalších podmínek sdělit. Za dané situace nemá žalovaný důvod žalobce vyzývat ke sdělení totožnosti svědků a výslech považuje za bezdůvodný. Z videokamery ve služebním vozidle, jejíž objektiv mířil v rovném směru před vozidlo, je vidět, že na sekvenci videozáznamu je zachycen pouze moment, kdy vozidlo žalobce vozidlo policistů míjelo. Policisté však vozidlo žalobce pozorovali ještě předtím, než vjelo do záběru kamery, neboť shodně uvádí, že jej pozorovali cca. 5s. Žalovaný nemá důvod toto zpochybňovat, neboť to odpovídá situaci, kdy dávali policisté přednost v jízdě právě vozidlu žalobce. Policisty uvedenou délku doby pozorování vozidla žalobce podporuje i vlastní videozáznam, který podporuje zastavení služebního vozidla na hranici křižovatky a následné stání cca. 6s. Poté se služební vozidlo rozjíždí za vozidlem žalobce. Lidské oko má také jinou rozlišovací schopnost než objektiv kamery a námitky, že policisté nemohli jednání žalobce pozorovat, jsou liché. Návrh na vyšetřovací pokus žalovaný zamítl s tím, že nelze navodit stejné podmínky jako inkriminovaného dne. Jeho provádění tak považuje žalovaný za nadbytečné. Tvrzení žalobce o zvednutém prostředníčku má žalovaný za zcela vyvrácené. Ani z fotodokumentace toto nevyplývá, neboť snímky ve své kvalitě zachycují pouze siluety ve vozidle. I pokud by policisté spáchali žalobcem tvrzený přestupek, na věc žalobce by to nemělo jakýkoliv vliv, ani na zákonnost pořízených důkazů. K tomu žalovaný poukázal na rozsudek NSS č.j. 7As 129/2013-27 ze dne 30.4.2014, podle něhož ohledně údajného spáchaného přestupku strážníky se jedná o právní otázku odlišnou, kterou bude nutno posuzovat samostatně bez vlivu na protizákonnost jednání

žalobkyně. Z toho podle žalovaného plyne, že případné spáchání dopravního přestupku nemá vliv na zákonnost policisty opatřených důkazů.

Žalobu soud neshledal důvodnou.

Soud se neztotožnil s tvrzením žalobce, že výpověď svědka Š. byla nepravdivá, když uváděl dobu pozorování protiprávního jednání žalobce 5s, ale dle videozáznamu bylo do vozidla žalobce vidět max 2s. Jak již uvedl žalovaný ve výše shrnutém odůvodnění napadeného rozhodnutí, úhel pohledu policistů je zcela odlišný od úhlu pohledu z videokamery, neboť policisté mohli pozorovat žalobce již předtím, než dojel ke služebnímu vozidlu policistů. Totéž platí i o okolnosti, že na základě záznamu z videokamery není do vozidla žalobce vidět z důvodu odrazu světla na skle vozidla, což ale nevylučuje, že sami policisté do vozidla vidět mohli. Oba policisté potvrdili, že jednání žalobce bylo dobře viditelné také proto, že s ohledem na existenci křižovatky se vozidlo žalobce pohybovalo pomalu.

Soud neshledal důvodnou ani námitku nevěrohodnosti výpovědi svědka Š. z důvodu podjatosti, neboť žádné důvody, které by nasvědčovaly možné podjatosti svědka, zjištěny nebyly. Svědek pouze uvedl, že zná žalobce od vidění. Žalobce tvrzení o podjatosti tohoto svědka uplatnil poprvé až po vydání prvostupňového rozhodnutí, což svědčí o účelovosti tohoto tvrzení. Tvrzení žalobce o podjatosti svědka ani nebylo dostatečně konkrétní, když pouze uváděl, že s ním měl „několikrát osobní problémy“. Takovéto tvrzení není s to vyvolat pochybnosti o nepodjatosti svědka.

Za dané situace soud, stejně jako správní orgány, považuje skutkový stav za zjištěný v souladu s § 3 správního řádu, tj. bez důvodných pochybností svědčící pro závěr, že se žalobce předmětného přestupku dopustil. Svědecké výpovědi, jejichž věrohodnost nebyla zpochybněna, korespondují navzájem a také s ostatními podklady ve správním spise (videozáznam ze služební kamery, oznámení přestupku, úřední záznam). Vzhledem k tomu by další dokazování, např. výslechem svědků nacházejících se na místě přestupku, bylo nadbytečným. Z ust. § 52 správního řádu, podle něhož účastníci jsou povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení, jednoznačně vyplývá, že žalobce, pokud chtěl navrhnout další důkazy, byl povinen je konkrétně označit, což neučinil. Žalobce nesdělil totožnost svědků, které navrhl vyslechnout, tudíž nebylo ani reálně možné dokazování v tomto směru doplňovat.

Okolnost, že ve výroku rozhodnutí není uveden bodový postih, nepředstavuje nezákonnost výroku, neboť bodový postih není ukládán v řízení o přestupku jako sankce, nýbrž vzniká ze zákona právní mocí rozhodnutí o přestupku a správní orgán odlišný od správního orgánu projednávajícího přestupek zaznamenává bodový postih jako administrativní opatření.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

V Plzni dne 18.12.2017

Mgr. Jana Komínková,v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
L. K.